

Sygn. akt II. K. 314/18

## WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w P. w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Nalepa

Protokolant:

w obecności Prokuratora:

po rozpoznaniu 27 września 2018 r. sprawy G. G. (1), s. A. i Z. z d. S., urodzonego (...) w Ł., skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w P. (...) z 13 października 2016 r. w sprawie II K 466/16 za czyn z art. 207 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw z art. 11 § 2 kk popełniony 26 kwietnia 2016 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby 3 lat, za czyn z art. 190 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw z art. 11 § 2 kk popełniony 6 maja 2016 r. na karę 10 stawek dziennych grzywny po 10 złotych;

- postanowieniem z 27 kwietnia 2018 r. zarządzono skazanemu wykonanie kary pozbawienia wolności, którą odbywa od 27 kwietnia 2018 r.;

- skazany uiścił grzywnę 10 marca 2017 r.;

II. Sądu Rejonowego w P. z 7 maja 2018 r. w sprawie II K 783/17 za czyn z art. 279 § 1 kk popełniony 9 grudnia 2017 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności i grzywnę w liczbie 80 stawek dziennych po 10 złotych, za czyn z art. 279 § 1 kk popełniony 11 grudnia 2017 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności i grzywnę w liczbie 80 stawek dziennych po 10 złotych oraz powstałe w wyniku ich złączenia: karę łączną 1 roku pozbawienia wolności oraz karę łączną 80 stawek dziennych grzywny po 10 złotych;

- skazany będzie odbywał karę pozbawienia wolności od 27 kwietnia 2019 r.,

1. na podstawie art. 85 § 1 - 3 kk, art. 85 a kk, art. 86 § 1 kk wymierza skazanemu G. G. (1) z wyroków opisanych w punktach I, II karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 577 kpk na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres pozbawienia wolności od 27 kwietnia 2018 r. godzina 12:00 ze sprawy opisanej w punkcie I;

3. na podstawie art. 576 kpk orzeka, że wyroki podlegające połączeniu nie podlegają wykonaniu w zakresie objętym niniejszym wyrokiem łącznym, a w pozostałym zakresie podlegają odrębnemu wykonaniu;

4. zwalnia skazanego od wydatków postępowania, którymi obciąża Skarb Państwa.

## UZASADNIENIE

G. G. został skazany wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w P. z 13 października 2016 r. w sprawie II K 466/16 za czyn z art. 207 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw z art. 11 § 2 kk popełniony 26 kwietnia 2016 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem

na okres próby 3 lat, za czyn z art. 190 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw z art. 11 § 2 kk popełniony 6 maja 2016 r. na karę 10 stawek dziennych grzywny po 10 złotych;

- postanowieniem z 27 kwietnia 2018 r. zarządzono skazanemu wykonanie kary pozbawienia wolności, którą odbywa od 27 kwietnia 2018 r.;

II. Sądu Rejonowego w P. z 7 maja 2018 r. w sprawie II K 783/17 za czyn z art. 279 § 1 kk popełniony 9 grudnia 2017 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności i grzywnę w liczbie 80 stawek dziennych po 10 złotych, za czyn z art. 279 § 1 kk popełniony 11 grudnia 2017 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności i grzywnę w liczbie 80 stawek dziennych po 10 złotych oraz powstałe w wyniku ich złączenia: karę łączną 1 roku pozbawienia wolności oraz karę łączną 80 stawek dziennych grzywny po 10 złotych;

- skazany będzie odbywał karę pozbawienia wolności od 27 kwietnia 2019 r.,

(odpisy wyroków z obliczeniami kar – k. 12-17, opinia o skazanym – k. 18, informacja o pobytach i orzeczeniach - k. 19, karta karna – k. 8-9, karta dłużnika – k. 12 -13)

Zgodnie z art. 85 § 1 i 2 kk sąd orzeka karę łączną w razie skazania sprawcy za przestępstwa, co najmniej dwoma karami tego samego rodzaju lub podlegającymi łączeniu, o ile nie zostały wykonane w całości i nie zachodzą przesłanki negatywne z § 3 i 3a powołanego przepisu.

Zestawiając to z wyrokami, które zapadły wobec skazanego, sąd doszedł do przekonania, iż warunki do ukształtowania kary łącznej zachodzą w przypadku kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami I i II. Nie można było połączyć ze sobą grzywnen z tych wyroków, ponieważ grzywna w sprawie I została wykonana przed wydaniem wyroku łącznego, więc wypadła z procedury łączenia; jednocześnie funkcjonująca w obrocie łączna grzywna ze sprawy II nie nadawała się do połączenia z karami pozbawienia wolności w sprawie I i II.

Granice kary łącznej wyznacza przepis art. 86 § kk, który stanowi, że karę łączną wymierza się od najsurowszej kary podlegającej łączeniu do sumy kar; w przypadku kar pozbawienia wolności górną granicą kary łącznej jest 20 lat.

W przypadku skazanego G. G. sąd poruszał się w granicach od 1 roku pozbawienia wolności (kara najsurowsza – identyczna w przypadku obu skazań, bo opiewają na kary po 1 roku pozbawienia wolności) do 2 lat pozbawienia wolności (suma kar). Znaczenie z punktu widzenia rozmiaru kar łącznej mają dyrektywy: związku merytorycznego między przestępstwami, za które wymierzono kary, bliskości czasowej, tożsamości naruszonego dobra, rodzaju i formy winy, a także pobudki, którymi kierował się sprawca dopuszczając się przestępstw, za które go ukarano. Im te relacje są bliższe tym dla sprawcy korzystniej, kiedy są rozluźnione lub ich nie ma, przemawia to za ukształtowaniem kary w kierunku kumulacji (por. D. Kala, M. Kubicka Kara łączna w projektach nowelizacji Kodeksu karnego- wybrane zagadnienia, *Kwartalnik KSiP*, zeszyt 13/2014, s. 103). Lektura wyroków skazujących, które podlegały łączeniu, świadczy że pomiędzy przestępstwami ze sprawy I i II brak jakiegokolwiek powiązania (znęcanie się i uszkodzenia ciała członka rodziny ze sprawy I, nie miało żadnego połączenia z pospolitą kradzieżą z włamaniem na szkodę obcej osoby), przestępstwa te dzielił znaczny okres czasu (rok i 8 miesięcy), skazany naruszył różne dobra chronione prawem (więzy rodzinne i integralność cielesną w sprawie I oraz mienie w sprawie II), w obu przypadkach działał z zamiarem kierunkowym, natomiast kierowały nim zupełnie odmienne pobudki. Podsumowując: jedynym ogniwem łączącym przestępstwa z wyroków I i II była osoba skazanego, co przemawiało za jak najmniej korzystnym ukształtowaniem kary łącznej.

Stosownie do art. 85a kk orzekając karę łączną sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Ustalając jakie środki wychowawcze należy zastosować wobec skazanego pozbawionego wolności, czy premiować go szybszym opuszczeniem zakładu karnego, czy też tego nie czynić, należy zapoznać się z opinią o nim z jednostki penitencjarnej, opisującej zachowanie w izolacji i ewentualne postępy resocjalizacyjne czy też ich brak. Z opinii o G. G. wynika, że odbywa karę w systemie zwykłym i nie jest

zainteresowany opracowaniem indywidualnego programu oddziaływania, jak również uczestniczeniem w programach resocjalizacyjnych. Nie był nagradzany, natomiast raz wymierzono mu karę dyscyplinarną. Co najgorsze prezentuje mało krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw, zwłaszcza znęcania z pokrzywdzeniem żony. Wynika więc z tego, iż brak jest przesłanek do premiowania skazanego obniżeniem wymiaru kary łącznej, wobec nikłych postępów resocjalizacyjnych. Wręcz przeciwnie opinia uzasadnia jak najdłuższy pobyt skazanego w jednostce penitencjarnej z przyczyn wychowawczych oraz ogólnoprewencyjnych (skoro skazany kwestionuje, że dopuścił się znęcania nad żoną, istnieje prawdopodobieństwo, że uznając takie zachowania jako legalne, będzie je kontynuował po opuszczeniu murów więziennych). Obniżenie skazanemu, legitymującemu się tak marną opinią, kary, nie da się też logicznie wytłumaczyć społeczeństwu a gdyby tak uczynić, byłoby to odczytane jako sygnał pobłażania sprawcom niepoprawnym, hardym, którzy tylko z racji tego, że popełnili kilka przestępstw mieliby być nagradzani. Podkreślić należy, iż w orzecznictwie ugruntował się pogląd, iż kara łączna nie jest automatyczną premią dla sprawcy, a racjonalizacją odpowiedzialności karnej. Premia należy się sprawcy o ile między przestępstwami istnieje ścisły związek, a ten legitymuje się dobrą opinią z jednostki penitencjarnej. Innymi słowy to, że zainicjowano sprawę o wyrok łączny nie stawia skazanego z urzędu w lepszej sytuacji z gwarancją złagodzenia kary (por: postanowienie SN z 22 września 2016 r. w sprawie III KK 140/16, wyrok SA w Krakowie z 21 kwietnia 2017 r. w sprawie II Aka 272/16).

W świetle przytoczonych dyrektyw zestawianych z realiami sprawy dotyczącymi związku między przestępstwami i osobą sprawcy, sąd doszedł do przekonania, iż karą adekwatną będzie kara 2 lat pozbawienia wolności, ukształtowana w oparciu o kumulację. Szukając nawet „na siłę” argumentów przemawiających za korzystniejszym rozmiarem kary łącznej, sąd po prostu ich nie dostrzegł.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kk, zwalniając skazanego z ich ponoszenia, ponieważ przebywa w izolacji penitencjarnej, nie jest odpłatnie zatrudniony i nie posiada żadnych zgromadzonych środków pieniężnych, które mógłby przeznaczyć na opłacenie należności.